

(א) ב"מ קב, (ב) שם: לעיל פו:
[לקמן קו: (ג) (יבמות סו:),
(ד) ז"ל ראשון מהר"ם,
(ה) רש"ל,

(ה) רשב"ם ד"ה הלך וכו'
דמפקא להו אי: (ג) תום
ד"ה אבל וכו' מהמחליף פרה
בחמור כו' על דרב נחמן
דאמר זה אומר של אבותי
זה אומר כו' כל דאליס כג"ל:

[illegible]

א. וְאֶפְסֹר [דן] לְקִישׁ
שֵׁנָה וְכִגֵּן שְׁרִיעָה עַד
שִׁשְׁתָּא בִּרְבִי אֲבָי
בְּרִימִי
חֲצִיָּה עֹלֶה וְחֲצִיָּה
שְׁלֵמָה. מִסָּלִשׁ מִן
קָל: ב. אֲבָי דְּלִרִי מִסֵּם
תַּיִתּוּהּ חֲצִיָּה דְּלִרִי מִסֵּם
דְּתִירִי מִלִּי קֶאֱמַר רֵאשִׁי
פִּירוּשֵׁהּ לֹד. מִסָּלִשׁ
נָג: ג. וְרַבְרָבִי אֶלְפִינִי
אָבֵי מִסָּם דְּאֲמַרֵּה מִמֵּיָּה
אֵל אֲחִיקָא דְרֵאשִׁי דִּלְּהּ דְּחֻמְרוֹ
יִתֵּר מִזֶּה הָדִין
חֲתִילְקוּ. מִסָּלִשׁ מִסָּם
ע': ד. כִּיֵּן דְּלֵא אֲבָי
בְּחִתּוּלָּהּ חֲחֻשׁ. מִסָּם
מִסָּם כִּי. שְׁתִּיבִי ל. כִּי
מִסָּם שְׁלֵן מִמּוֹת: י. מִסָּם
דְּאִין יִרְעֵה אֵל כְּבוֹד
הָרָא. מִסָּם מִמּוֹת כ. כְּשֵׁתָם
מִעֲקִירָא קֶרֶם
בִּרְאֵם לִרְחֵא אֲבָתִי לֵאמֹר לֵא
מִסָּם מִסָּם שְׁלֵן מִמּוֹת
ע': ו. עֵינֵי שְׁלֵן מִסָּם (ו): שְׁתִּיבִי
מִסָּם שִׁכְתָּה חֲחִי: ח. מִסָּם
קֶרֶם שְׁלֵן עֵינִים לִפְסֹל
הָשֵׁנִי דְרֵאשִׁי קֶרֶם שְׁנִירָל
הַסֵּפֶק.

ביטל מדה בחבל הן חסר הן
'תר דאזלי' בתר מדה בחבל
דלשון אחרון הוא מדה
בחבל כדברי בן ננס דס"ל

מלשון ראשון ותפוס לשון אחרון ונתעברה למשכר ואיכא למימר
ללא הדר ביה מלשון הראשון ונתעברה לשוכר אלא פרושי קמפרס
דאינו משכיר לו לשנה שלמה ויקבל שכירותו כסוף השנה כדין שכירות
שאינה משתלמת אלא לנסוף אלא מדייר זהב לחדש הוא משכירה
כדי שיטול הדייר בכל חדש וגם אם יראה לחזור בו מההשכירה לסוף
חדש או לא לסוף שני חדשים יוכל להוילאו במצוה ואינו חייב להעמיד לו
בית אלא הלכך כיון דליכא למימר תפוס לשון אחרון דשמה חזר
בו ואיכא למימר תפוס לשון ראשון דלגמא ליכא הכא לשון אחרון
כלל אלא פירוש בעלמא לראשון הלכך יתלוכו: **אבל הכא**. במתניתין:
וודאי הדר ביה. שלשון אחרון מכחש את הראשון אימא לא פליגי
רבנן עליה אלא תפוס לשון אחרון: **קא משמע** לו, כד דחולוקין עליו
דהתם לא הוי טעמייהו אלא משום דמספקא להו אי תפסינן לשון
אחרון לא לשון ראשון דכיון דבתוך כדי דיבור אמר שתי הלשונות איך
ידוע על אחיז מתכיון יותר ולא משום דליכא למימר דפרושי פירש
דלא ודאי מכחש שלשון אחרון את הראשון: **הנך חזר פתום שגלגותם**.
אחר אותו הלשון שמתפסקא כמו של לוקח דמספקא ^(א) ליה אי תפוס
לשון ראשון או אחרון ויד המוכר שהוא מוחזק בקרקע שלו על
העלויה. הלכך היכא דאמר ליה מדה בחבל וכן חסר וכן יתר חזיונ
אם הותיר כל שהוא להכי אמר מדה בחבל ויחזיר ואם פיתח כל שהוא
להכי א"ל הן חסר הן יתר שהיה ירא שגמא לא יהיה כאן בית דור
שלם והגיעו: ונתממה גמרא זו ולא **בציבא ליה**. מדקאמר שמואל זו
דציבא בן נעם ולא חזקין חזקין עליו כצרייו על פל גנח כי היכי
דאמר כד לעיל אלמא לא בציבא ליה כדן נכר דלא אולין נכר לשון
אחרון אלא מספקא לן כדבנן: **יכול לחזור בו אפילו כסאה אחרונה**.

דלא אולינן בתר לשון אחרון: בשנים עשר עשר זהובים לשנה והזכיר גם מדינר זהב היינו זהוב חדש העיבור. דיתן לו חצי זהוב וחצי מפסיד המשכיר דאם איתא דלא הוו חלוקין עליו חביריו

ה'יעי בבא בתרא קה.

אבל בא בתחלת החדש בולו
למשכיר. פירוש משום דהוי
שוכר המוילא מחזירו עליו הרגליה
ואפילו הכי בסוף חדש כולו לשוכר
משמע דלי תפס מוילא לא מפקין
מניה עד ממשע צ"י שני דכתובות
(דף כ"ס) דליתא שנים הסתומין
על השטר ומתו וצאו שנים מן השטר
ואמרו ידענו שכח ידן הוא זה אבל
אנוסים היו קטנים או פסולי עדות
היו אם כתב ידן יולא ממקום אחר
אין נאמנין ופריך ומגבין ציה תרי
ומרי נינהו ומסקין רב נחמן אוקי תרי
לגדריהו תרי ואיני מוילא דהמרי

כבר ליה חמור צפרה וטלה ומשך את הפרה ולא משך עדיין את הטלה
ג.ה. דכיון דלמך ליה סאה צלע כל סאה וסאה הוה ליה חד מקח
ננס: אלף וו ופצירה ליה. דלע"ג דקאמר זו דברי בן ננס לאו משום
סקינ לשון אחריו: והאמר שמואל. עלה דההיא משנה דמרחץ דקמני
או תן לי שכר החדש הזה עסקינן וכי מספקא לן איזה לשון נתפס
לנמא לשון י"ח אחריו אית לן למתפס ומה שלא עבר מן החדש או י"א
מספקא ליה כרבנן והולך אחר המוחזק: כולו למשכיר. העומד קרקע
וקוץ לה שמואל צבא צמאנע חדש אלנמא ס"ל הכי דלי לאו דס"ל הכי
ויף חדש כרב וכרב נחמן דפליגי עליה דההיא משנה צפרק השואל
ב ואדרב נחמן דפליגי עליה ואמא איזה למרזוי ולמימר הכי הלכתא:
אלף

משום דהאי דתפיש תפיש ואם איתא דסביר לשמואל דאזלינן בתר לשון אחרון אפי' בא המשכ' מיבעי ליה דהא קאמר מדינר זהב לחדש דהיינו לשון אחרון וקשיא דשמואל א

בַּה א מִי פִי הַמְּלֹכֹת
 שְׂרִירוֹת הַלֵּלָה צ וְעִי
 צִמֵּם סִמְג עֵשִׂין פֶּט טוֹשׁ״ע
 חִמֵּם סִי שִׁיב סַעֲיָף טו וְזִמּוֹ
 שִׁפְסָק הַרְשָׁצִים:
 בּו ב מִי פִיכִי מֵהֶלִי
 מִכִּירֵה הַלֵּלָה יֵא סִמְג
 עֵשִׂין פֶּט טוֹשׁ״ע חִמֵּם סִי
 רִיח סַעֲיָף יֵד:

כולו זהוב של חדש העיבור
למשכיר הרה ליה למימר
דהיינו תפוש לשון אחרון
אלא ש"מ דחלוקין עליו
חבירי דלא אזלינן בתר
לשון אחרון ומאי קאתא
לאשמועינן ר' אבא. ומשני
טובא אתא לאשמועינן דאי
מהתם ליכא למיפשט מינה
דלא אזלינן בתר לשון
אחרון דהוה אמינא התם

[illegible]